

Stigli smo...gde sada?

Branko Tihojević, 2014

Često se pitamo: „Zašto nismo zadovoljni životom? Trebalo bi bolje da živimo. Šta možemo da promenimo u svom životu ili životu drugih? Svesni smo činjenice da se nešto neverovatno događa u svetu. Ljudi se neuobičajeno ponašaju. Šta se to događa? Šta se to desilo? Šta je smisao svega? Čemu sve ovo vodi?“

Težeći za odgovorima, sa željom da razreši mnoge dileme, Čarls Darvin (1808–1882) je došao do zaključka da je život na zemlji nastao evolutivnim putem. Živa bića su se počela razvijati od jednog ili nekoliko jednostavnih oblika života. Pošto se populacija brže reprodukuje od zaliha hrane, dolazi do borbe za opstanak. Princip prirodne selekcije određuje opstanak određene vrste putem prirodnog odabiranja ili očuvanja povlašćenih rasa.

Sa željom da unapredi društveni poredak, Karl Marks (1818–1883) je, čitajući Darwinovu knjigu *Poreklo vrsta*, došao do zaključka da je teorija evolucije veoma važna osnova za klasnu borbu. Marks je primenio principe teorije evolucije u svim društvenim osnovama. Time je postavio zakone istorijskog razvoja društva na materijalnoj osnovi, tvrdeći da proizvodnja materijalnih dobara određuje tokove ljudske istorije. Ekonomski uslovi, dakle, određuju svest, cilj i smisao života.

Fridrih Niče (1844–1900) je otišao korak dalje. U želji da se oslobodi svih stega, čovek treba da negira sve društvene vrednosti. Slobodan čovek treba da bude moćan. Za njega ne postoje nikakve prepreke ili obziri, posebno ne oni moralne prirode. Time je Niče negirao postojanje Boga, a čoveka uzdigao na nivo natčoveka. „Bog je mrtav“ da bi natčovek živeo. Natčovek, po Niče, veruje u svoju moć. On je toliko snažan, više duhovno nego fizički, da neće pokleknuti pred bilo kakvom ideologijom ili fizičkom silom. On ima svoj zacrtani put uspeha i želju da postane moćan, a to je vladanje i potčinjavanje drugih. Takav „slobodan“ čovek nameće svoju volju drugima. Jer ako ne bude nametnuo svoju volju drugima, drugi će njihovu volju nametnuti njemu. Svako ko nije nametnuo svoju volju drugima zaslužio je ropstvo, jer se nije „izborio“ za svoju slobodu.

Vođeni takvim načinom razmišljanja ljudi čine zlo, povređuju i zadaju bol jedni drugima. Da bi razrešio mnoge oblike psihičkih poremećaja, Sigmund Frojd (1856–1939) je pokušao da psihoanalizom razotkrije uzroke ljudskog ponašanja. Vraćanjem u prošlost, osoba pokušava da se oslobodi trauma nanetih u detinjstvu. Takođe, Frojd je pretpostavio da se unutar ljudskog uma odvija mnoštvo snažnih mentalnih aktivnosti. Čovekom vladaju iracionalni nagoni, seksualnost i agresija, i to nezavisno od njegove svesti – zaključio je Frojd.

Da li su nam ovakve pojave poznate, posebno kada vidimo kako se ljudi oko nas ponašaju? Deluje šokantno, ali je istinito.

Darvinovo učenje je umanjilo samopoštovanje ljudskog roda dokazujući srodstvo ljudskih bića sa životinjama. Nije čudno što pojedine osobe ispoljavaju životinjske nagone, vladajući se po zakonima „džungle“. To je uticalo da se život čovečanstva svede na sve veću

dominaciju „snažnih“, ispravnije rečeno – okrutnih, i podjarmljivanje i eliminisanje „slabijih“, ispravnije rečeno – poštenih. Teorija evolucije je ostala samo teorija, jer nikada nije naučno dokazana, što je Darwin priznao na smrtnoj postelji.

Marks je usmerio čovečanstvo ka materijalističkim idejama produktivnosti, gde vlada slepa sila ekonomskih zakonitosti. Ljudi su samo objekti koje te zakonitosti slepo vode ka sticanju prekomernog i nepotrebnog materijalnog bogatstva. Nejednakost u raspolaganju kapitalom učinila je da siromašne zemlje, u nemogućnosti da razviju svoju ekonomiju, budu u najvećoj meri zavisne od bogatih zemalja, što je doprinelo da se globalizacijom svet stavi pod kontrolu multinacionalnih monopolističkih kompanija. Ekonomska moć, potpomognuta politikom, zloupotrebljava se i koristi za umnožavanje profita u korist ličnih interesa i interesnih grupa, a ne za opšte dobro čovečanstva. Zbog toga je nastala sve veća razlika između bogatih i siromašnih slojeva društva, kao i gubitak poverenja u birokratske strukture na vlasti.

Marksizam je kao ideološko-politička nauka obećao prosperitet i napredak, besklasno društvo gde neće biti bogatih i siromašnih, smanjen uticaj kao i potpuno odumiranje države. Ova Marksova predviđanja se nisu ostvarila, jer je, suprotno tome, stvorena „nova klasa“ privilegovanih, koja je, pomoću centralizovanog državnog aparata, vladala nad većinom i živela raskošno. Svi društveni tokovi su bili centralizovani, obožavane su političke vođe i stvaran je kult ličnosti. Progonjeni su i likvidirani politički neistomišljenici, uskraćivane su lične slobode i slobode kretanja. Marksizam je ostavio tragove svog uticaja, jer i posle političkih promena u pojedinim zemljama i dalje postoji problem sa privilegovanom vladajućom klasom, tako da mali broj ljudi kontroliše ogromnu količinu društvenog bogatstva.

Niče je negirao postojanje apsolutnih načela dobra i zla. Po njemu ništa nije istinito. Postoji čovek u svetu u kome nema Boga. Ako je Bog „mrtav“, onda ne postoje nikakve moralne vrednosti. Ako Boga nema, ostaje praznina i svet haotičnosti, besmisla i apsurd. Čovek se okreće samom sebi i stvara od sebe natčoveka. Niče je, pošto je bio Nemač, svojom filozofijom postavio osnovu za dolazak natčoveka – Adolfa Hitlera – koji je doveo do smrti više od pedeset miliona ljudi u Drugom svetskom ratu. Sledeći ove poglede na svet, koliko je samo bilo diktatora koji su vodili osvajачke ratove, ujedno mučili i ubijali sopstveni narod! Niče je pesimistički gledao na svet: „Sve je večno vraćanje istog. Umrećemo bez odgovora, kao da nismo živeli.“ Od posledica nervnog sloma Niče je poslednjih jedanaest godina života proveo potpuno pomračene svesti.

Zato nije čudno što je Frojd psihoanalizom pokušavao da reši mentalne bolesti ljudi. Istina je da ni do današnjeg dana ne postoji naučna definicija psihoanalize. Vraćanje pacijenta u prošlost ne pomaže mu u rešavanju sadašnjih problema. Opisuje se stanje, ali se problem ne rešava. Osoba za svoje postupke optužuje druge. „Svi su krivi za moje ponašanje, počev od roditelja pa do celokupnog društva.“ Time osoba skida odgovornost sa sebe, okrivljujući druge za sve što joj se događa. Takve su osobe okrenute samo sebi, ispunjene egoizmom i agresijom. Povrh svega, sve je to potkrepljeno Frojdovom tvrdnjom da ljudska bića crpe svoja najviša zadovoljstva iz seksualnog ispunjenja i agresije prema drugima. Nemojmo mimoći najstrašniji podatak – Frojd je „lečio“ svoje pacijente kokainom. Eksperimentalno je kokain primenjivao na sebi i u jednom periodu života postao zavisnik. Ne treba da nas iznenadi to dokle je svet došao.

Tu smo gde smo stigli! Većina ljudi je prihvatila gore navedena učenja i živi po njima. Stigli smo tamo gde smo pošli. A gde ćemo dalje? Da li postoji neki drugi put?

Gde sada? Ljudi su zbunjeni dešavanjima u svetu. Svi su svesni kako nešto treba da se preduzme i promeni. Uspostavljena dijagnoza ne leči bolest. Kako pronaći pravi i delotvoran lek? Ako ukazujemo na to da nešto ne valja, šta je onda dobro? Koji su to praktični i delotvorni

koraci ozdravljenja? Pravi, delotvoran i isprobani put je put povratka principima koje je zacrtao naš Stvoritelj, Vrhovni Arhitekta. Postoje velike prednosti i dobra strana takvog načina života. To je put koji vodi ispravnom životu sa jasno zacrtanim ciljem i smislom. Nije to nedostižna poruka neke ideologije, napisane previsoko tehnološkim ili nerazumljivim rečima. To su deset koraka na putu života, koje svaka osoba treba da napravi ka sopstvenom ozdravljenju i boljem životu.

Prvi korak po preporuci Vrhovnog Arhitekta: *Ja sam Gospod Bog tvoj, nemoj imati drugih bogova osim mene.* Postoji samo jedan Bog, Stvoritelj svega postojećeg. On je aktivan Stvaratelj u celoj vasioni. Stvoritelj je ljudima poznatog sveta, ovog vidljivog, kao i nama nepoznatog ambisa vasioni. Njegova dela proizlaze iz osobine i karaktera njegove ličnosti: *Jer, od stvaranja sveta, Božje nevidljive osobine – njegova večna sila i božanstvo – mogu se jasno sagledati u onome što je stvoreno. Slavu Božju kazuju nebesa, nebo javlja delo Božjih ruku.*

On je stvorio planetu Zemlju. Stvorio je čoveka utisnuvši u njega pečat svojih osobina, neizbrisivi obris svog lika u ljudskoj duši. Zato je psalmista zadivljen rekao: *Tebe hvalim što sam sazdan divno, sve što činiš čudno je i krasno. To uviđam iz sve duše svoje.*

Jedini pravi Bog Stvoritelj svega postojećeg kaže za sebe: *Ja sam Onaj što jeste, Večan, koji sam bio, koji jesam i koji ću biti.* On je Svedržitelj, Trojedin Bog – Otac, Sin i Sveti Duh, Svet, Svudaprisutan, Savršen, Svemoguć, Sveznajući, Pravedan, Istinoljubiv, Dobar, Milostiv, Brižan, pun ljubavi i strpljenja... *I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim.* Kruna Stvoriteljevog stvaranja je sam čovek: *I stvori Bog čoveka po obličju svojem, po obličju Božjemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.*

Stvoreni po obličju Božjemu većina čovečanstva je sklona verovanju, što potvrđuju verska obeležja na celoj zemaljskoj kugli. Mada je zapovest jasna – *Ja sam Gospod Bog tvoj, nemoj imati drugih bogova osim mene,* nažalost, ljudi su radije sujeverni nego verujući. To se može videti na osnovu mnogih religioznih pravaca i ljudskih, izmišljenih bogova. Koji je onda pravi? *Po plodovima njihovim poznaćete ih. Tako svako dobro drvo plodove dobre rađa, a zlo drvo plodove zle rađa. Eda li se bere sa trnja grožđe, ili sa čička smokve?*

Svako bi trebalo da se upita: „Kakve plodove vera u mog ‘boga’ donosi?“ Ne postoji prava „vera“, već postoji Pravi Bog. Problem nastaje kada se ljudi poistovećuju sa religioznim pravcem i sujeverjem, formirajući tako „svoju“ veru. Njihova religioznost nije usklađena sa namerom Stvoritelja, već sa religioznim običajima okruženja gde žive ili su formirali sopstveno sujeverje. *Tako su vidna i dobra dela, a i koja nisu – ne mogu se sakriti.* Nečija religiozna dela ne mogu da budu u suprotnosti sa osobinama i karakterom Stvoritelja. Ako jesu u suprotnosti sa osobinama i karakterom Stvoritelja, to je neki drugi „bog“. To nije Stvoritelj. Da bi nam bilo jasnije, pređimo na sledeći korak.

Drugi korak: *Ne gradi sebi lik rezani niti kakvu sliku od onog što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi, ispod zemlje; nemoj im se klanjati niti im služiti.* Drugim rečima, Stvoritelj je hteo da kaže: „Nemojte me materijalizovati. Ja sam stvorio materijalni svet. Stvorio sam vas, ljude. Nemojte me predstavljati u bilo kakvom materijalnom obliku. Nemojte se klanjati i služiti materijalnom svetu. Nemojte se klanjati ni služiti ljudima koji predstavljaju bilo kakvo božanstvo.“ Da bi nam bilo jasnije, pogledajmo iskustvo apostola Pavla 50. godine nove ere u Atini, u staroj Grčkoj: *Uzbudi se Pavlov duh u njemu – posmatrajući grad koji je bio pun idola, i stade nasred Areopaga pa reče: Atinjani, po svemu vidim da ste veoma pobožni. Bog koji je stvorio svet i sve u njemu, Gospodar je neba i zemlje, i On ne prebiva u hramovima sagrađenima*

rukom. Kako je to moguće, grad pun idola, a veoma „pobožni“ ljudi? Ako ne poznaje pravoga Boga Stvoritelja, onda čovek stvara sebi bogove. Stari Grci su imali ogroman broj bogova koji su „upravljali“ raznim prirodnim ili društvenim silama. Oni su stvarali bogove prema sebi i sopstvenoj potrebi. Gradili su bogovima kipove i oltare u hramovima, gde su se klanjali i prinosili žrtve. Interesantno je napomenuti da je bog Zevs bio „vladar“ neba i nebeskih sila, ujedno i zaštitnik vlastodržaca i političara. Dionis je bio bog vina i veselja, ali i bog mračnih rušilačkih strasti i razvrata. Hermes je bio glasnik bogova i trgovaca, ali i zaštitnik lopova i kriminalaca. Afrodita je bila boginja plodnosti i lepote žena, ali i zaštitnica prostitutki i nemorala. Persefona je bila boginja podzemlja, ujedno boginja kulta mrtvih, vračarstva i svakojakog sujeverja. Mnogi i danas stvaraju bogove prema sebi i svom načinu življenja, a posebno da bi našli opravdanje za svoj život, koji nije po volji Stvoritelja.

Starozavetni prorok je to jasno objasnio: *Čovek seče sebi kedre, i hrast ili šta je najčvršće među drvećem šumskim; i koristi čoveku za oganj, i uzme ga, te se greje; upali ga, te peče hleb; i još gradi od njega boga i klanja mu se; gradi od njega lik rezan, i pada na kolena pred njim, i moli mu se i govori: Izbavi me, jer si ti bog moj.* Idoli su slični onima koji ih grade i koji im se klanjaju: *Idoli su neznabožački srebro i zlato, delo ruku čovečji.; Ne govore, a imaju usta. Ne gledaju, a imaju oči. Ne slušaju, a imaju uši. Nema daha u njihovim ustima. Na njih liče njihovi graditelji i svi oni što u njih veruju.*

Da bi izbegli bilo kakvo idolopoklonstvo u predstavljanju Boga u bilo kakvom obliku, ljudi bi trebalo da imaju na umu da se Stvoritelj objavio kao Trojedinu Bog: Bog Otac kao Svedržitelj, Isus Hristos kao Spasitelj i Sveti Duh kao Tešitelj.

Treći korak: *Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog.* Danas nema „ateista“ jer se ime Božje često koristi, ali – nažalost – uzaludno, bez pravog razloga i namere. Uzrok uzimanja imena Božjeg uzalud je neznanje i neupućenost. Podsetimo se šta je apostol Pavle rekao Atinjanima: *Atinjani, po svemu vidim da ste veoma pobožni, posmatrajući vaš grad koji je bio pun idola. Bog koji je stvorio svet i sve u njemu, Gospodar je neba i zemlje, i On ne prebiva u hramovima sagrađenima rukom. Prolazeći, naime, i posmatrajući vaše svetinje, našao sam i jedan žrtvenik na kojem je bilo napisano: „Nepoznatom Bogu“.* Bog Stvoritelj neba i zemlje, za Atinjane je bio nepoznat, nisu imali predstavu ko je i kakav je to Bog. Zbog toga su stvarali sebi svoje bogove i nazivali ih raznim imenima.

Zašto Stvoritelj upozorava: *Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog.* Jedna od osobina Boga Stvoritelja je Svetost. *Bog je svetlost i u njemu nema nikakve tame. Koji jedini ima besmrtnost i živi u svetlosti kojoj se ne može pristupiti.*

Svetost Božjeg imena ukazuje na to da se njegovo Ime koristi sa strahopoštovanjem. Nemamo zemaljskog upoređenja da bi objasnili Božju Svetost, osim kada prosvetljujući uticaj Svetosti Stvoritelja ukazuje na dve ljudske osobine. Prvo, ukazuje na našu grešnost. Šta je izgovorio Isaija prorok kada je u viziji video Stvoritelja na prestolu: *Jao meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer Cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima?* Tog trenutka čuo je mnoštvo anđeoskih bića kako uzvikuju: *Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; puna je sva zemlja slave Njegove.* Drugo, prosvetljujući uticaj Svetosti Stvoritelja motiviše proroka Isaiju sa željom da bude očišćen od svoje grešnosti, da i sam postane svet: *A jedan od serafima dolete k meni držeći u ruci živ ugljen, koji uze s oltara kleštima, i dotače se usta mojih, i reče: Evo, ovo se dotače usta tvojih, i bezakonje tvoje uze se, i greh tvoj očisti se.* Kada neka osoba doživi očišćenje intervencijom Stvoritelje, onda sama postaje sveta,

odvojena od greha i može se poistovetiti sa pesmom psalmiste: *Pojte Gospodu, sveci Njegovi, i slavite sveto ime Njegovo.*

Obratimo još jednom pažnju: *Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog.* Da bi nam bilo jasnije šta je Svetost Stvoritelja, osvrnimo se na pitanja koja On postavlja ljudima: *S kim ćete me izjednačiti i uporediti? Koga ćete mi uzeti za priliku da bi bio kao Ja? Ti zla činiš. Misliš da Ja ćutim. Zar ti misliš da sam sličan tebi? Pokaraću te i staviću ti sve to pred oči.* Bog je Svet i ne mogu ljudi Boga Stvoritelja smestiti u svoje okvire, i nazivati ga imenima kako to njima odgovara. Nije Stvoritelj sličan ljudima i ne postoji da bi im služio. On je Gospodar celog svemira. On je odredio smernice i pravila života na zemlji. On poziva ljude da žive svetim i čistim životom: *Budite sveti, jer sam ja svet.*

Zato neće pred Gospodom biti prav ko uzme ime Njegovo uzalud. Jer će ljudi na Sudnji dan odgovarati za svaku nedostojnu reč koju su rekli; jer ćeš po svojim rečima biti opravdan, i po svojim rečima biti osuđen. Izgovarajmo ime Božje sa strahopoštovanjem, iskreno i sa ispravnom namerom, ali nikako kao uzrečicu ili prazan pozdrav.

Četvrti korak: *Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao.* Poštujmo i posvetimo Dan Gospodnji jednom u sedmici na bogoslužnju svome Stvoritelju. Neko će se upitati: „Zašto da na dan odmora idemo na bogosluženje, kada je bolje upotrebiti vreme na nešto ‘korisnije’ kao što su rekreacija, zabava ili putovanje?“

Međutim, postoji nešto što je nedostupno čovekovom shvatanju, zbog toga što naš razum ne poznaje vapaj duše. To je najjasnije objasnio Psalmista: *Ti si, Bože, meni Bog jedini, tebe tražim još od jutra rana; kao zemlja suha i bez vode tobom hoću da napojim dušu, tobom želim da napojim telo.* Kakav li je to vapaj duše? Da bismo mogli razumeti, vratimo se na početak. Kada je stvorio čoveka, Stvoritelj je utisnuo u ljudsku dušu pečat svojih osobina, neizbrisivi obris svog lika. Nedugo posle stvaranja pečat je izbledeo i obris je potamneo. Šta se to dogodilo što je čoveka udaljilo od svog Stvoritelja? U čitavom kosmosu postoji red, tako je postojao i u Edemskom vrtu. Stvoritelj je stavio zabranu čoveku: *U koji dan okusiš s drveta od znanja dobra i zla, umrećeš!* Kršenjem ove zabrane, virus neposlušnosti Stvoritelju zarazio je sav ljudski rod, jer su svi zgrešili i tako su lišeni slave Božije. Da bi povratili ono što smo izgubili, trebamo udovoljiti vapaju naše duše za ponovnim sjedinjenjem s Tvorcem. Naravno, to treba naučiti i doživeti. Za početak prihvatimo savet Solomona: *Zato pripazi na korake svoje kad ideš u Dom Božji, i pristupi da slušaš.* Da, pristupi da slušaš ono što se poučava u Domu Božjem. Velika je odgovornost bogoslova, biblijskih učitelja i sveštenih lica da uče narod Zakonu Božjem. Evo kako je to zabeležio jedan od starozavetnih proroka: *Tada se skupi sav narod jednodušno na ulicu, i donese Jezdra sveštenik zakon pred zbor, u kome behu ljudi i žene i svi koji mogahu razumeti. I čitahu knjigu, zakon Božji, razgovetno i razlagahu smisao, te se razumevaše šta se čitaše, tako poučavahu narod zakonu, i narod stajaše na mestu.* Kakav je uticaj imao Zakon Božji na narod? Ono što ćete sada pročitati, za nas je čudno ali je istinito: *Ovaj je dan svet Gospodu Bogu vašem; ne tužite niti plaćite. Jer plakaše sav narod slušajući šta govori zakon, i stadoše te ispovedahu grehe svoje i bezakonja otaca svojih.* Posle ispovedanja i pokajanja za učinjene grehe uvek se doživljava promena: *I Ti promeni plač moj na radost, skinuo si sa mene odeću žalosti i opasao si me radošću. Tako da sav narod ode da jede i da pije, da i drugima šalje, i provede se u najvećem veselju. Jer razumeše Reči koje im se tumačiše.*

Svako to treba lično da doživi i da pravilno poštuje Dan Gospodnji, Nedelju. *Zato kad ideš u dom Božji, i pristupi da slušaš, jer je sve Pismo od Boga nadahnuto i korisno za*

poučavanje, za prekorevanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti, da Božiji čovek bude potpuno pripremljen za svako dobro delo.

*Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ, u suprotnom zbog zauzetosti svakodnevnim obavezama gubimo duhovnu dimenziju, i time se sve više udaljavamo od Stvoritelja i jedni od drugih. Stvoritelj je svudaprisutan, međutim u Domu Božjem na Gospodnji dan, približavamo mu se na poseban i odgovarajući način. Tada je Njegova slava posebno prisutna. Doživljavamo Njegovo prisustvo sa divljenjem i slavljenjem: *Slava Bogu koji me usliši; Gospod mi je zaklon i zaštita. Srce moje u Njega se pouzdalo i od Njega pomoć mi je došla. Klicaću mu od srca svojega i pevaću njemu u pohvalu.**

Peti korak: *Poštuj oca svog i majku svoju, da ti se produže dani na zemlji, koju ti da Gospod Bog tvoj.* Ako budeš poštovao roditelje, uložićeš u sopstveni život. To je najbolja investicija. Bolja je od bilo kog materijalnog uloga ili bankarske štednje.

Uvek se treba podsetiti koliko su u naš život investirali roditelji. Niko se od nas nije rodio kao odrastao, već kao bespomoćna beba. Koliko pažnje i brige treba svaka beba dok ne odraste? Ko nam je to pružio? To su oni o kojima sada treba da brinemo.

Poštuj oca svog i majku svoju, da ti se produže dani na zemlji, koju ti da Gospod Bog tvoj. Tebi će se produžiti dani na zemlji. To je zapovest sa obećanjem. Ko ne bude brinuo o roditeljima, trebalo bi da se upita kako će sledeća generacija brinuti o njemu. Ako vidimo nezbrinute starije osobe, a ne preduzmemo ništa da im se pomogne, takav će nas život sačekati u starosti. Sigurno ne bismo želeli da dočekamo starost nezbrinuti: *Ali opominji se Stvoritelja svog u mladosti svojoj pre nego dođu dani zli i pristignu godine, za koje ćeš reći: Nisu mi mile.* Investirajmo u roditelje i starije osobe, da bismo primerom pokazali sledećoj generaciji kako da se brinu o nama.

Šesti korak: *Ne ubij!* Stvorivši čoveka, Stvoritelj je utisnuo neizbrisivi obris svoga lika u ljudskoj duši. Duša čoveka je večna i samo je Stvoritelj odredio koliko će provesti vremena u ovozemaljskom telu. Zato svako treba vrednovati svoj život kao dar Stvoritelja. Niko nema pravo da oduzme ni tuđi a ni svoj život. Svaka osoba raspolaže svojim životom, ali ga nije dala ni sebi ni drugima. Ljudi nalaze izgovore i opravdanja kada oduzimaju nekom život. Bez obzira na to koliko je „opravdanih“ ratova, oni donose ogroman gubitak života, propadanje ekonomije i prirodnih bogatstava sa posledicama siromaštva, bolesti, bede, patnje i mržnje. Zato nas Stvoritelj pita – *Otkud ratovi i otkud borbe među vama? Zar ne dolaze od vaših požuda koje vojuju u vašim udovima?* Takođe pita ljudsku savest: „Za koga pravite oružje? Ja nisam stvorio nijedan metak, ni top, ni atomsku bombu. Pravite oružje da ga upotrebite jedni protiv drugih, do samouništenja. Kada se međusobno ubijate, onda krivite mene, Stvoritelja, za svoja zla dela i govorite: Zašto si Bože to dozvolio?“

Nešto što je najtragičnije za čovečanstvo je kada ljudi ubijaju druge osobe i to u ime svoje religije i nekog svog „boga“. Gospod Isus je upozorio svoje sledbenike da će se to događati: *Doći će vreme kad će svako ko vas ubije misliti da tako služi Bogu. To će činiti zato što nisu upoznali ni Oca ni mene.* Bez obzira na opravdavanje svojih motiva, ubice zadojene verskim fanatizmom sigurno ne čine volju Stvoritelja. Stvoritelj je jasno zapovedio: *Ne ubij!*

Ubistvo je takođe kada se nerođenoj bebi prekidom trudnoće uskraćuje pravo na život. Stvoritelj je začetnik života i poznaje svaku osobu pre rođenja, što potvrđuje psalmista: *Ti mi telo i dušu načini, ti me satka u utrobi majke. Ti me vide pre mojeg postanka, još dok nisam imao oblika, pre početka ispisa mi dane.*

Ljudi ubijaju kada koriste alkohol, drogu, cigarete i mnogo toga što uništava telo koje nam je Stvoritelj darovao. Još više života ubijaju kada sve to proizvode i prodaju. *Ne budite kao Kain, koji je pripadao Zlome i ubio svoga brata. A zašto ga je ubio? Zato što su njegova dela bila zla, a dela njegovog brata pravedna.* Ljudi ubijaju i rečima: *I jezik je vatra, svet nepravde; jezik se nalazi među našim udovima, skrnavi sve telo i on zapaljuje životni tok, a pakao njega pali; ali niko od ljudi ne može da ukroti jezik – nemirno zlo, pun smrtnog otrova. Ima izroda čiji su zubi mačevi i očnjaci noževi da proždiru nesretnike na zemlji i siromahe među ljudima!*

Stvoritelj je upozorio bratoubicu Kaina: *Šta učini! Glas krvi brata tvog više sa zemlje k meni.* Niko ko počinji fizičko ili mentalno ubistvo, a nije se pokajao, neće izbeći sud Božji. Može da izbegne zemaljski sud, ali Božji sud sigurno neće! Posle pokajanja na zemlji osoba je pripravljena da prihvati nebesku volju. Bez pokajanja i izmirenja sa Stvoriteljem za počinjeni greh ubistva, preostaje večna smrt bez Stvoritelja i neprestano mučenje svesti i savesti.

Sedmi korak: *Ne čini preljube!* Stvoritelj je stvorio čoveka i ženu, muško i žensko: *I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom.* Ne bismo postojali da nemamo fizičke roditelje. Brak je božanska institucija: *Svi da poštuju brak, i bračna postelja da bude čista – zapovedio je Stvoritelj.* Najdivniji dar Stvoritelja čovečanstvu je ljubav. Samo bogomdana ljubav spaja bračne drugove i održaće brak stabilnim. Bračna zajednica je najdivnije mesto za svaku osobu na zemaljskoj kugli. *Muževi neka svaki od vas voli svoju ženu kao samoga sebe, a žena neka poštuje svoga muža.*

Vernost bračnih drugova je osnova na kojoj se gradi uspešan brak, jer u suprotnom *bludnicima i preljubočincima će suditi Bog.* Zašto tako oštra osuda? Pred Stvoriteljem nema opravdanja za vanbračne veze, svidelo se to ljudima ili ne. Stvoritelj je uspostavio zakone na celoj zemaljskoj kugli, koji važe za ljudski rod i u bračnim odnosima. *Zato će čovek ostaviti oca i majku i sjediniće se sa svojom ženom, i dvoje će biti jedno telo. Tako više nisu dvoje, nego jedno telo.* Svako ko se sjedini sa osobom suprotnog pola postaje jedno s njom. Niko od ljudi ovo nije izmislio, to je Stvoritelj zakonom prirode utemeljio radi produženja ljudske vrste na zemlji. Zašto dvoje postaju jedno? Polnim odnosom muško i žensko postaju jedno, i time se ispunjava zamisao Stvoritelja: *Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom.* Bez obzira na to šta se podrazumeva pod terminom „ljubav“, posebno kada se često menjanju partneri, znajmo da ono što je Stvoritelj stvorio niko ne može promeniti. Ljubav sadrži u sebi slobodu, ali i odgovornost. Ako se „ljubav“ svela samo na telesno zadovoljstvo, sve navedene posledice se ne mogu izbeći, a to su: Čija su deca koja se rađaju u takvim odnosima? Ubijanje nerođene dece! Mnoga deca stradaju zbog nebrige roditelja, kao rezultat greha preljube i rastave brakova. Statistika pokazuje da deca rođena i odgajana u stabilnim porodicama, od rođenog oca i majke, odrastaju u zdrave ličnosti.

Stvoritelj je postavio granice da bi zaštitio bračnu zajednicu, *Ne čini preljube, jer što je Bog sastavio, čovek da ne rastavlja.* Najsretniji su bračni drugovi koji uživaju bogomdane blagoslove unutar bračne zajednice. Ako se uklone granice, seksualnost postaje izvor zla koje uništava živote ljudi i društva uopšte. Razuzdan život donosi posledice destruktivnih navika i bolesnih želja: *Osobe prepuštene sramnim strastima i požudama, u opasnosti su da prirodno polno opštenje zamene neprirodnim; tako da raspaljeni u svojoj požudi čine sramna dela i na sebe navlače zasluženu Božju kaznu za svoju zabludu – deo citata novozavetnog pisca.*

Nasilje u porodici, razvodi brakova, nastrani brakovi, ubijanje nerođene dece, zlostavljena i napuštena deca, incest, pedofilija, seksualno prenosive bolesti i mnogo toga – sve

su to posledice koje celo društvo snosi. Bračna zajednica između muškarca i žene je ćelija društva, ako se ona raspadne, onda je to rakrana društva.

Da ne bi činili preljube, neka svaki čovek ima svoju ženu i svaka žena svoga muža! Kada bi poslušali Stvoritelja, život na zemlji bi bio svrsishodniji i mnogo lakši za sadašnje i dolazeće generacije.

Osmi korak: *Ne kradi! Sa znojem lica svog ješćeš hleb,* rekao je Stvoritelj. Ako neko zarađuje svoj hleb nepošteno, na tuđem „znoju“ i kada otima tuđa dobra, onda je to krađa.

Kada je sreo Spasitelja Isusa Hrista, koji ga je izlečio od krađe, poreznik Zakhej je doneo odluku: *Gospode, evo pola imanja svoga daću siromasima, a ako sam od koga što nepravedno uzeo, vratiću mu četvorostruko!* To je pravo pokajanje sa vidljivim delima, pred Stvoriteljem Bogom i ljudima. Grešniku koji se kaje Gospod Isus poručuje: *Ne osuđujem te ni ja; idi i od sada više ne greši.*

Ljudi se izgovaraju: „Mnogi krađu i retko odgovaraju, zašto ne bih i ja?“ Takav način razmišljanja je kratkoročan, jer će doneti strašne posledice po društvo. Zar ne živimo u vremenu kada su krađe toliko učestale, da svi strahujemo za svoja osnovna materijalna dobra i svoju ličnu sigurnost! Zato postoji društveni poredak, jer bi u suprotnom nastalo bezvlašće. Starozavetni pisac je opisao stanje u zemlji kada nije bilo vladara: *Svako je činio šta mu je bilo drago i živio kako je hteo.* Ovakav način života nije moguć. *Zato neka se svaki čovek potčinjava pretpostavljenim vlastima jer nema vlasti koja nije od Boga – one koje postoje, Bog je postavio. Vlast, naime, služi Bogu da kazni onoga koji čini zlo –* napisao je novozavetni pisac. Stvoritelj je postavio svaku vlast koja kažnjava one koji zlo čine. Ako to ne čini, nijedna vlast neće biti ispravna pred Stvoriteljem i ljudima: *Jer ko opravda krivoga i ko osudi pravoga, obojica su gad Gospodu.* Ako vlast ne kažnjava one koji zlo čine, onda ona ohrabruje pa čak i poistovećuje sebe sa kriminalom. Svaka vlast treba da ima zakone koji su u skladu sa Zakonima Stvoritelja. To su moralne norme i univerzalna pravila koja važe za sve ljude, zapisane u ovih deset koraka. Time se osobe na vlasti obavezuju da budu odgovorne prvo Stvoritelju, da bi tako služile za dobrobit cele društvene zajednice. Osobama na vlasti Stvoritelj ne daje pravo da prisvajaju opšta društvena dobra za sebe, jer to za sve podjednako važi: *Ne kradi!*

Zašto ljudi ne bi smeli da krađu, već da pošteno zarađuju svoj hleb? Ljudi ne rade kada treba da rade, i rade kada ne treba da rade. Božja Reč jasno uči šta je Stvoritelj zapovedio: *Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao.* Osoba koja ne svetkuje Nedelju, kao dan posvećen Stvoritelju, nije naučena da radi produktivno ostale dane u sedmici. Svako se treba naučiti koji je razlog i svrha postojanja na zemlji. Stvoritelj je stvorio ljudima telo i darovao razum, da mogu da rade i da zarađuju svoj svakodnevni hleb.

U vremenu u kome živimo ima više problema sa neradom nego sa radom. Nekako svi žele da steknu što više, a da rade što manje. Zato pogledajmo šta je o tome napisao novozavetni pisac: *Ko neće da radi, da i ne jede. Jer čujemo da neki neuredno žive među vama, ne rade ništa, nego besposličie. Takvima zapovedamo i opominjemo ih u Gospodu Isusu Hristu, da, mirno radeći, svoj hleb jedu.* Svako bi trebalo da se upita, koliko sati u sedmici radi svoj posao? Misli se na društveno koristan rad pred Bogom i ljudima. U suprotnom, neko mora da zarađuje njegov „svakodnevni hleb“. *Ne kradi –* pravi je lek za korumpirano društvo. Zato Stvoritelj poručuje: *Ko je krao, neka više ne krade, nego neka radije vredno radi, čineći dobro svojim rukama da bi imao šta da podeli s onim ko je u oskudici.*

Deveti korak: *Ne svedoči lažno na bližnjeg svog, ne laži.* Živimo u vremenu kada je laganje pohvalno, pa čak je i vrlina. Prema istraživanjima, čovek izgovori stotinak laži dnevno. Zašto ljudi lažu? Ljudi lažu mislećida će zaštititi sebe i lične interese, posebno ako su počinili neko zakonom nedozvoljeno delo. Ljudi lažu da bi zaštitili članove porodice. Takođe lažu zbog sopstvene koristi ili koristi interesnih grupa kojima pripadaju. Kada laž postane istina, onda je društvo upropašćeno i svet ostaje bez nade.

Šta je laž? Laž je izvrtanje istine. „Šta je istina?“ To je vrlo poznato istorijsko pitanje koje je izgovorio Pilat na suđenju Isusu Hristu. Zbunjeno Pilat reče Isusu: *Dakle, ti si car?* Isus odgovori: *Ti kažeš da sam ja car. Ja sam za to rođen i za to sam došao na svet da svedočim istinu. I svaki koji je od istine sluša glas moj.* Da li je moguće da su ove reči Isusa Hrista istinite? Sigurno da su istinite, jer je takođe rekao: *Zaista, zaista vam kažem da svaki koji čini greh rob je grehu. Ako vas, dakle, Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni. I poznacete istinu – Isusa, i istina će vas osloboditi.* Verovanjem u Istinu koja je Isus Hristos, svako se može oslobađati od laži i pobediti svaku laž.

Isus Hristos je vrlo neugodne reči uputio ljudima svoga vremena, reči koje važe i danas za svakoga koji ne govori istinu: *Vaš otac je đavo i vi ste njegova deca. Vi se trudite da činite ono što se njemu prohte. On ubija ljude otkako je nastao. Nikad nije bio na strain istine: kad govori laž, on jednostavno pokazuje sebe, jer on je lažljivac i svih laži začetnik.* Na osnovu ovih reči se prepoznaje ko kome pripada: *Ne živi u Domu mom koji radi lukavo; koji govori laž, ne stoji pred očima mojim* – rekao je Stvoritelj. Svi bi trebalo da budu svesni da postoji Božji neprijatelj, koji je i neprijatelj ljudskih duša i koji ima veliki uticaj na ljude. Njemu niko ne bi smeo da služi, ni da mu se pokorava. Zato *ne svedoči lažno na bližnjeg svog, ne laži.*

Deseti korak: *Ne poželi ništa sto je tuđe. Ne poželi kuću bližnjeg svog, ne poželi ženu ni muža bližnjeg svog... niti išta što je bližnjeg tvog.* Svako će se od nas upitati: Šta je u tome loše ako nešto poželim? Svaka osoba treba osnovne biološke potrebe. Ne može niko da opstane bez vode, hrane, toplog doma i mnogo toga drugog. Problem nastaje kada osnovna i bezazlena želja preraste u pohlepu. Posebno treba naglasiti da živimo u vremenu kada očekujemo da nam sve želje budu ispunjene, i to odmah. *Ne poželi ništa sto je tuđe* – pravi je test za svaku osobu, jer pravo značenje ove zapovesti je: *Ne budi pohlepan za nečim tuđim.* Jednom je ispred prelepe kuće stajao natpis: „Ko je najsretnija osoba na svetu, dobiće ovu kuću.“ Dani su prolazili i najzad je neko došao i rekao vlasniku: „Ja sam najsretnija osoba na svetu. Imam sve što čovek poželeti može: bogatstvo, novac, društveni status...“ Vlasnik ga je upitao: „Šta će ti moja kuća ako imaš sve što čovek može da poželi?“ Čoveku nije nikada dosta. *Ima ko je sam i bez ikoga bliskog, nema ni sina ni brata, i opet nema kraja trudu njegovom, i oči njegove ne mogu da se nasite bogatstva; a ne misli: Za koga se mučim i oduzimam svojoj duši dobra? I to je taština i zao posao* – zaključio je mudri Solomun.

Ne poželi ništa sto je tuđe. Ne budi pohlepan za nečim tuđim. Ovo je najteži korak za svaku osobu. Živimo u vremenu kada su sve želje ljudskog roda usredsređene na sticanje materijalnog bogatstva i društvenog statusa – da neko bude poznat i da mu se drugi dive. Svi žele da budu vrhunske zvezde u sportu, muzici, politici, uspešni u poslu. Na neki način žele da privuku pažnju na sebe svojim neuobičajenim i ekstremnim ponašanjem, oblačenjem, tetovažom tela, pirsingom, nažalost i agresijom prema drugima. Ispada da sve što deluje šokantno na okolinu privlači pažnju i time neko postaje „poznat“. Međutim, kada mnoge želje prerastu u pohlepu, tako da su u svojoj pohlepi mnogi postali uspešni i poznati, popeli su se do „vrha“. Tada su na vrhu shvatili da imaju sve što su poželevi, osim onoga što im je potrebno. Popeli su se

visoko, ali su na tom putu oborili mnoge, i zato na vrhu stoje sami. Može li iko da bude srećan u svom uspehu kada je sam? Uspeh nema vrednosti ako osoba nema s kim da sve to podeli i da svojim uspehom usreći druge.

Mnogi su veličali i danas se dive velikom vodi Josifu Visarionoviču Staljinu (1879–1953), koji je u pohlepi za vlašću likvidirao sve one koji su mu bili na putu. Neprestano je živio u strahu da ga neko ne otruje ili ne ubije. Imao je osam spavaćih soba koje su se mogle zaključavati šifrom, kao sefovi banaka. Niko nije znao gde spava i kada je preminuo, danima su obijali sefove soba da bi ga našli. Šta sve pohlepa može da načini od čoveka?

Pohlepa za uspehom, zaradom na lak način, sebičnost, otimanje, zavist – sve su to iskušenja koja napadaju ljudsku dušu. *Pohlepne osobe padaju u iskušenje i zamku i javljaju im se mnoge nerazumne i štetne želje koje ljude sunovraćuju u propast i uništenje.* Zar se to ne događa u svetu u kome živimo? Nepotrebno je upitati zašto je Stvoritelj zapovedio: *Ne poželi ništa što je tuđe.*

Zaključak: Posle pročitano g teksta, da li vi za sebe možete doneti zaključak? Pre svega nemojte negativno odreagovati na upozorenje Stvoritelja, kao u vremenu proroka Jeremije: *Stanite na putevima i pogledajte... koji je put dobar, pa idite po njemu, i naći ćete mir duši svojoj. A oni rekoše: Nećemo da idemo. Zato je Stvoritelj prerekao: Evo ja ću pustiti zlo na ovaj narod, plod misli njihovih, jer ne paze na moje reči, i odbaciše zakon moj.* Da li plod naših misli može doneti zlo? Može i te kako! Sve zavisi od sopstvenog izbora. *Zato ne misli sam o sebi da si mudar; boj se Gospoda i uklanjaj se od zla. Ne varajte se, Bog se ne da obmanjivati; jer što čovjek posije, ono će i požnjeti.*

Možda ćete pomisliti: „Postoji nešto, ali dok mi se Bog ne pokaže, neću da verujem. Kako mogu da znam da li postoji Bog i gde da ga nađem? Čak i da postoji ‘nešto’, niko se nije vratio posle smrti!“ Stvoritelj ima odgovore na naše dileme: *I tražićete me, i naći ćete me kad me potražite svim srcem svojim.* Kako možemo naći Boga Stvoritelja? Zar je On „izgubljen“ ili mi nemamo sposobnost da ga nađemo? Zašto kaže: *Naći ćete me ako me potražite svim srcem svojim.* Srce smatramo centrom naših osećanja, jer se potpuno razlikuje od naših ostalih čula vida, sluha, mirisa, dodira i ukusa. Naklonost srca se ispoljava ljubavlju prema određenoj osobi i povezano je sa osećanjem bliskosti i željom sopstvenog predanja. Kada Stvoritelja potražimo svim srcem svojim, tada doživljavamo i ispoljavamo osećanja – *Volim Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom.* Srce ispunjeno ljubavlju Stvoritelja, ispoljiće ljubav prema bližnjima: *Volim svoga blišnjega kao samoga sebe.*

Kada je prvi astronaut Jurij Gagarin (1934–1969) obleteo vasionim brodom oko zemlje, rekao je: „Nisam nigde video Boga.“ Gagarin je tražio Stvoritelja čulom vida i nije ga našao. Neko se našalio sa Gagarinom i poručio mu: „Samo da ste skinuli skafander, odmah biste ga videli.“

Jednom su upitali poznatog ateističkog filozofa Bertranda Rasela (1872–1970): „Ako Bog napokon postoji, šta biste mu rekli kada biste ga sreli?“ Rassel je rekao: „Pogledao bih ga u oči i rekao: ‘Nedovoljno dokaza!’“ Komunikacija preko pet naših čula sa Stvoriteljem nije moguća. Šta onda predstoji? *Naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim. Jer se srcem veruje za opravdanje, a ustima se priznaje za spasenje.* Opet isti problem. Naša čula ne poznaju razloge srca. Bez obzira na ove činjenice, ljudi i dalje zure u zastrašujuć i nemi ambis vasiona: „Bože ako postojiš, pokaži se!“ Koliko su puta to izgovorili? Zvezdano nebo iznad njih nemo ćuti. Ostaju i dalje bez odgovora. Ljudi žele da vide Stvoritelja, da ga čuju i opipaju. To nije

komično, to je stvarnost. Podsetimo se da se srcem veruje za opravdanje. „Kome treba verovati? Gde da ga nađemo?“ Pored svih pitanja i pokušaja, ljudi ga i dalje traže na svoj način, ali ga ne nalaze.

Onda je Stvoritelj našao rešenje kada je poslao Posrednika: *I Logos je postao telo i nastani se među nama, i vidimo slavu Njegovu, slavu kao jedinorodnog od Oca, punoću blagodati i istine.* Utelovljenjem Isusa Hrista velika tajna pobožnosti objavljena je čovečanstvu, tako što se Bog javio u telu i objavio sve što ljudi treba da znaju o njemu: *Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna čime se bavi njegov gospodar. Radije vas nazivam prijateljima zato što sam vam saopštio sve što sam čuo od Oca svojega* – rekao je Isus Hristos.

Možda je neko pomislio: „Grešio sam, ali nisam toliko mnogo grešan. Ima većih grešnika od mene. Pogledaj moga komšiju ili kolegu sa posla, ili onog političara ili čak svešteno lice ili... ili... pa oni su mnogo grešniji od mene.“ Bez obzira na vaše subjektivno mišljenje, ako što pre prihvatite ličnu odgovornost za počinjene grehe, biće vam lakše da ih priznate i zbog njih se pokajete. Sigurno ćete onda dobiti oproštenje greha jer se Zastupnik Isus Hristos, sa desne strane Bogu moli i posreduje za vas: *Tako i Hristos jedanput prinese sebe na žrtvu – pravedan za nepravedne – da ponese grehe mnogih.* Iskreno bi trebalo da ga prihvatite kao ličnog Posrednika, Zastupnika, a posebno kao Spasitelja: *Bog je, naime, tako ljubio svet da je dao svog jedinorođenog Sina da niko od onih koji u Sina veruju ne pogine, nego da ima život večni.* Kada osoba shvati ovo, može da kaže: „On je moj Spasitelj od uticaja i dominacije greha u ovozemaljskom životu, jer svako ko greši rob je greha, a kada me Isus Hristos Sin Božji oslobodi, stvarno sam slobodan. On je moj Spasitelj kada budem iskoraknuo iz ove zemaljske dimenzije u onostranu, kosmičku.“ *Jer je ljudima određeno da jednom umru, a zatim sud Božji, ali ko Njega veruje ne sudi mu se, nego je prešao iz smrti u život večni.* Ako ga prihvatim kao ličnog Spasitelja, imam obećanje večnog blaženstva sa Stvoriteljem, ako ga odbijem, onda sledi večno odvojenje od Njega.

Svako za sebe treba da odluči. Ili tamo gde smo stigli ili da počnemo koračati putem prema Stvoritelju? Ako ostanemo tamo gde smo stigli i nastavimo istim putem, čovečanstvo će tonuti sve dublje u apatiju i beznađe. Da li ima nade? Ima!

Ako sada imate više pitanja nego odgovora, to je dobro. Počeli ste da razmišljate.

Ako ste nezainteresovani, možda je po vašem mišljenju sve u redu. Ali zato nećete imati izgovora kada budete stali Stvoritelju na Istinu, kako niste upozoreni o posledicama pogrešnih izbora i koraka.

Ako ste se naljutili, i to je možda dobro. Vaša reakcija potvrđuje kako morate da preispitate opterećenu savest.

Ako je za vas sve nerazumno, i to je dobra inspiracija. Ova vam je oblast nepoznata, morate da je proučite.

Ako ste razočarani, i to je dobro. Najverovatnije ne želite da ostanete u tom stanju. Preduzmite konkretne, gore navedene korake.

Ako ste oduševljeni, to je više nego dobro. Ne oklevajte! Krenite sa koracima približavanja Stvoritelju i sopstvenom ozdravljenju.

Ako ste presvedočeni da nešto hitno uradite, to je najbolje. Identično iskustvo su imali ljudi na Dan Duhova, dan Svete Trojice: „A kada čuše, razali im se u srcu i rekoše Petru i ostalim apostolima: *Šta da učinimo, ljudi braćo?* A Petar im reče: *Pokajte se, i da se krsti svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje grijehova; i primićete dar Svetoga Duha.*“

Šta osoba doživljava kada postavlja ovakvo pitanje: *Šta da učinim?* Odgovor nalazimo u besedi Gospoda Isusa Hrista o mladom čoveku, uobičajeno nazvanim „izgubljeni sin“, koji je

uzeo sve svoje roditeljsko nasleđe i živeti burno sve potrošio. Pošto se našao u tuđoj zemlji, bez novca, prijatelja i igde ikog a nastupila je glad, preostalo je jedino da čuva svinje. Čak ni roščiće, koje svinje jedu niko mu nije davao. Onda je došao k sebi sa pitanjem: *Šta da učinim?*

Kada neko dođe k sebi, kako se kaže – „dozvaao se pameti“. Shvatio je svoje stanje, shvatio gde se nalazi u poređenju s tim gde bi trebao da bude po volju Stvoritelja.

Psalmista David je došao k sebi i u očajanju priznao svoj greh: *Ja sam svestan svih svojih prestupa, mislim stalno o grehu svojemu. Protiv tebe Bože sagraših, zlo učinih pred tvojim očima, i pravo je da mi sudiš za to i pravo je da osuđen budem.*

Takođe je apostol Pavle, kao doktor teologije, priznao: *Ovo je istina i zasluđuje da bude prihvaćena u potpunosti: Hristos Isus je došao na svet da spase grešnike – od kojih sam najgori ja.* Zar je moguće da je apostol sebe nazivao najgorim grešnikom? U ogledalu ljudske duše Božjoj Reči piše: *Nema pravednoga – nijednoga; nema razumnoga, nema nikoga ko traži Boga. Svi su zastranili, svi zajedno postali beskorisni. Nema nikoga ko čini dobro, nema nijednoga.*

Šta će svako od nas reći kada dođe k sebi? Šta ćete vi, dragi čitaoci, za sebe reći? Šta ću JA reći za sebe? „Priznajem da sam grešnik/ca i kajem se za svoje grehe. Poistovećujem se sa rečima psalmiste: *Protiv tebe Bože sagraših, zlo učinih pred tvojim očima, i pravo je da mi sudiš za to i pravo je da osuđen budem.*

Sada verom prihvatom jednu najbitniju Istinu: *Smrt je naime plata za greh, a blagodatni dar Božiji je – večni život u Hristu Isusu, Gospodu našem. Bog je, naime, tako ljubio svet da je dao svog jedinorođenog Sina da niko od onih koji u Sina veruju ne pogine, nego da ima život večni, jer Bog nije poslao svog Sina na svet da osudi svet nego da preko njega spase svet. Ko Sina veruje tom se ne sudi, a ko ne veruje, već je osuđen, jer nije verovao u silu imena jedinorođenog Sina.* Nisam osuđen zbog svog greha, jer je Isus Hristos bio osuđen zbog mene. Ovo je značajno priznanje svakog grešnika, jer se srcem veruje za opravdanje, a ustima se priznaje za spasenje. Sigurno će vam jednostavna i iskrena molitva pomoći: ***Gospode Isuse Hriste potreban si mi. Hvala ti što si umro na krstu za moje grehe. Otvaram vrata svog života i primam te verom kao ličnog Spasitelja. Zavladao mojim životom i načini me osobom kakvom me želiš. Želim da ispunim Tvoju volju u ime Oca i Sina i Duha Svetog. Amin!***

Bitno je da ste doneli pravu odluku, kao što je doneo „izgubljeni sin“ iz prethodne Isusove besede: *Tada dođe k sebi pa reče: Koliko najamnika moga oca imaju hleba u izobilju, a ja ovde umirem od gladi! Spremiću se i otići svom ocu pa ga zamoliti: Oče, zgrešio sam protiv neba i protiv tebe. Nisam više dostojan da se zovem tvoj sin. Primi me kao jednog od svojih najamnika.* Nije se nadao tako lepom prijemu: *A dok je još bio daleko, ugleda ga njegov otac i sažali se pa potrča, zagrli ga i poljubi. Otac reče svojim slugama: „Brzo iznesite najlepši ogrtač i obucite ga. Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge. Donesite ugojeno tele i zakoljite ga pa da jedemo i da se veselimo. Jer, ovaj moj sin je bio mrtav, i ožive! Bio je izgubljen, i nađen je!“ I počeo da se vesele.*

Nebeski Otac vas je prihvatio u Isusu Hristu. Kada ste verom primili Isusa Hrista u svoj život, postali ste nova osoba, duhovno rođena odozgo od Boga. Sada imate Novi Život jer *ako je neko u Hristu, novo je stvorenje; staro je prošlo, evo, novo je nastalo.* Stari život je ostao za vama. Stvoritelj potvrđuje vaš dolazak: *Jer, ovaj moj/a sin/ćerka je bio/la mrtav/a, i ožive! Bio/la je izgubljen/a, i nađen/a je!* Na kraju, najbitnije je da odbacim lažni i prihvatim svoj pravi identitet. Nisam nastao slučajno, kako je to Darwin zaključio, već me je Stvoritelj stvorio. Sticanje materijalnog bogatstva ne bi trebalo da bude prioritet mog života na zemlji, zbog toga što ja nisam objekat, kako Marks kaže, već ličnosti nalik Stvoritelju. Iza svega stvorenog stoji brižljivi Stvoritelj i nije mrtav, kako to Niče naglašava. Moj život na zemlji ima smisao i cilj

postojanja. Niko ne može, kako Frojd tvrdi, da me oslobodi odgovornosti za svoje postupke pred Stvoriteljem i ljudima.

Kada JA za sebe iskoraknem prvi korak, kao i ostale korake, nisam onaj/a isti/a koji/a sam bio/la: „Verovanjem u pravog Boga Stvoritelja imam pravi identitet, cilj i smisao života. Nisam idolopoklonik, ne klanjam se ni materiji a ni smrtnim ljudima. Ime Stvoritelja prihvatam sa poštovanjem, i pazim na svaku svoju izgovorenu reč. Posvećujem Nedelju, jedan dan u sedmici, Stvoritelju, gde se u Domu Božjemu učim i na poseban način doživljavam Njegovo prisustvo i zajednicu sa ostalom Božjom decom. Brinem se o svojim roditeljima i starijim osobama, i time sebi produžavam život. Ne oduzimam drugom život, jer verujem da je život dar Stvoritelja i niko ga neće meni oduzeti. Ne činim preljubu, želim srećan brak i zdravu porodicu. Ne kradem, već zarađujem svoj hleb pošteno. Ne lažem, prepoznajem laž i verujem pravu Istinu koja je zapisana u šezdeset šest knjiga Svetog Pisma. Sve su moje želje uravnotežene i pod kontrolom, nisam pohlepan za bilo čim tuđim.“